

Arrest

nr. 69 994 van 17 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 juni 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DE BONDT, die *loco* advocaat C. VAN MARCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, dient op 14 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet)

Op 27 april 2011 wordt verzoeker bij een vreemdelingencontrole op heterdaad betrap op zwartwerk.

Op 6 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 21 juni 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING :

° De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7 al 1,1° van de Wet van 15 december 1980) Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

“(…)“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Als gevolg van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient de overheid eveneens de feitelijke gegevens te vermelden op grond waarvan zij meent één van de weigeringsgronden in art. 7 Vreemdelingenwet te kunnen invoeren,

In casu wordt vermeld: "geen geldig paspoort en geen geldig visum."

Er wordt niettemin nagelaten in feite aan te tonen waarom het paspoort - dat weldegelijk gevoegd was aan het bundel met betrekking tot de regularisatie - als niet geldig wordt beschouwd en dermate een grond zou vormen ter rechtvaardiging van art. 7 Vreemdelingenwet.

De motivering kan dan ook als gebrekkig aanzien worden.”

2.1.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat ze het eerste middel niet ontvankelijk acht. De verwerende partij wijst erop dat een algemene verwijzing naar een wet, zonder dat één of meer bepalingen binnen de bedoelde wet als geschonden worden aangeduid, volgens haar niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels uitmaakt die vereist is opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 *juncto* 39/69, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. De verwerende partij wijst er in haar nota op dat ze van oordeel is dat het middel van verzoeker in rechte onvoldoende behoorlijk onderbouwd is om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Louter subsidiair merkt de verwerende partij op dat uit de motieven van de bestreden beslissing heel duidelijk blijkt om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat verzoeker niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten, motieven die niet door verzoeker worden ontkend. Dienaangaande dient volgens de verwerende partij tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden. In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat de verwerende partij weten dat het paspoort dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voegde, vervallen is op 6 oktober 2010. Dit wordt niet door verzoeker betwist. Bovendien merkt de verwerende partij op dat verzoeker niet ontkent dat hij niet in het bezit is van een geldig visum hetgeen op zich al volstaat om de bestreden beslissing te verantwoorden.

2.1.3. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7? alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met

name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en geldig visum. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat er in de bestreden beslissing wordt nagelaten aan te tonen waarom het paspoort, dat weldegelijk gevoegd was aan het bundel met betrekking tot verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, als niet geldig wordt beschouwd en dermate een grond zou vormen ter rechtvaardiging van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

Vooreerst merkt de Raad op dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Bovendien blijkt uit de stukken van het dossier dat het paspoort van verzoeker geldig was tot 6 oktober 2010 en dus niet meer geldig was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besloot om aan verzoeker op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"a) Schending van art. 8 E.V.R.M..

Art. 8 E.V.R.M. stelt:

"Een ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voor zover het bij wet is voorzien EN in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Geen van deze criteria is vervuld.

Verzoeker is geboren op 01.01.1985 en verblijft reeds sedert 2003 onafgebroken in België (zie regularisatiedossier). Dit impliceert dat verzoeker 26 jaar oud is en reeds meer dan 8 jaar (of bijna 1/3 van zijn leven) onafgebroken in België verblijft en hier talrijke integratiepogingen heeft ondernomen.

Een dergelijke lange termijn, gekoppeld aan de integratie en een absolute bereidheid van tewerkstelling, valt niet te rijmen met een zogenaamde rechtvaardiging van openbare orde en 's lands veiligheid.

b) Schending van art. 3 E.V.R.M.

Ondergeschikt kan een gedwongen uitwijzing (naar welk land dan ook) eveneens gezien worden als een miskenning van art. 3 E.V.R.M. en meerbepaald als een onmenselijke behandeling, gelet op het verstrijken van de redelijke termijn en gelet op het psychisch lijden, enkel en alleen veroorzaakt door de uitwijzende staat.

Deze vrees is reëel en blijft behouden, zelfs en indien wordt voorgehouden dat verzoeker niet verplicht is terug te keren naar diens land van herkomst."

2.2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker niet aantoonde op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van zijn recht op gezinsleven. Voor zover verzoeker verwijst naar zijn integratie merkt de verwerende partij in haar nota op dat de Raad van State meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verder merkt de verwerende partij op dat reeds werd geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft inderdaad enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten

met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft. De verwerende partij wijst er dan ook op dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet dan ook niet in de weg staat. De bestreden beslissing houdt volgens de verwerende partij geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Daarenboven laat de verwerende partij gelden dat artikel 8 van het EVRM uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij wet voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk ter vrijwaring van de nationale veiligheid, de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal of voor de verdediging van rechten en vrijheden van derden. Verzoeker betwist volgens de verwerende partij kennelijk niet dat het bevel om het grondgebied te verlaten voorzien is bij wet en dat de inmenging van de overheid kan worden ingepast in één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde oogmerken, namelijk de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten. Bovendien geldt als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht, aan de verdragsluitende staten toekomt de openbare orde te verzekeren en om, meer in het bijzonder de toegang en het verblijf van niet-onderdanen, met inbegrip van de verwijdering ervan te regelen, onder voorbehoud dat deze maatregel van verwijdering niet verdragsonverenigbaar is. *In casu* blijkt volgens de verwerende partij dat verzoeker reeds vele jaren illegaal op het Belgisch grondgebied verblijft zonder te beschikken over enig verblijfsrecht in het Rijk terwijl hij evenmin enige poging heeft ondernomen om zulks een verblijfsrecht te bekomen. Verzoeker wist dan ook heel goed of diende te weten, dat zijn verblijfstoestand precair was.

Volgens de verwerende partij toont verzoeker evenmin de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers vage beschouwingen als zou hij onmenselijk behandeld worden gelet op het verstrijken van een redelijke termijn en gelet op het psychisch lijden enkel en alleen veroorzaakt door de uitwijzende staat volstaan niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Het loutere feit dat verzoeker reeds jarenlang illegaal op het grondgebied verblijft, verschaft hem immers niet automatisch het recht om niet meer te worden uitgewezen. De verwerende partij herhaalt dat verzoeker wist of diende te weten dat zijn verblijfstoestand precair was. Een uitwijzing na jarenlang illegaal verblijf maakt aldus niet automatisch een schending uit van artikel 3 van het EVRM. Volledigheidshalve merkt de verwerende partij op dat het terugleiden van een vreemdeling ten aanzien van artikel 3 van het EVRM een probleem zou kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde lidstaat binnen te komen of er te verblijven. *In casu* is er volgens de verwerende partij geen sprake van ernstige en duidelijke redenen niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat volgens de verwerende partij niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaan evenmin.

2.2.3. Verzoeker voert vooreerst de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Dit artikel luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13

februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker wijst in het verzoekschrift op het feit dat hij reeds van 2003 onafgebroken in België verblijft en dat een dergelijke lange termijn gekoppeld aan de integratie en een absolute bereidheid van tewerkstelling niet te rijmen valt met een zogenaamde rechtvaardiging van openbare orde en 's lands veiligheid. Hij geeft geen aanduiding van een familieleven of een gezinsleven in België.

Er is bijgevolg geen sprake van een familiaal leven of van een gezinsleven, enkel van een niet nader gepreciseerd privéleven.

Aangezien het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privéleven van verzoeker.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privéleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden

aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker laat na in zijn verzoekschrift uiteen te zetten dat er in hoofde van hemzelf hinderpalen bestaan om een normaal en effectief privéleven elders uit te bouwen of verder te zetten.

De Raad stelt dus vast dat er *in casu* in hoofde van de Staat geen positieve verplichting bestaat om het recht op privéleven in België te handhaven aangezien verzoeker niet met concrete gegevens aantoonde dat er voor hem hinderpalen zouden zijn voor het leiden van een privéleven elders.

Deze zaak heeft echter niet enkel betrekking op de vraag of het privéleven geschonden wordt doch zou een zaak van immigratie kunnen betreffen. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het aan lidstaten toe om de toegang van niet-onderdanen op hun grondgebied te regelen. Artikel 8 van het EVRM houdt geenszins een verplichting in voor de lidstaat om de woonplaatskeuze van een vreemdeling te eerbiedigen. Het feit dat verzoeker bijzonder nauwe banden zou hebben met België, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. Bovendien staat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het privéleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat hij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het privéleven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen. Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Vervolgens voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Dit artikel bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verzoeker betoogt dat een gedwongen uitwijzing gezien kan worden als een miskennis van artikel 3 van het EVRM en meerbepaald als een onmenselijke behandeling gelet op het verstrijken van de redelijke termijn en gelet op het psychisch lijden enkel en alleen veroorzaakt door de uitwijzende staat.

Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoeker volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is in beide onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET